

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.390/2023/13/II.

A felperesek:

I.r. felperes, felperes címe – I. rendű

II.r. felperes, felperes címe – II. rendű

III.r. felperes, felperes címe – III. rendű

IV.r. felperes, felperes címe – IV. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Kulcsár István pártfogó ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Havasi Gábor ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 28.P.20.989/2021/58.

A fellebbezést benyújtó fél: az I-IV. rendű felperesek

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes 2013. augusztus 19. napján a nappali, 2013. augusztus 20. napján az éjszakai órákban a település, utca neve utcai ingatlanán történő, rádió és magnó útján való zajkeltéssel megsértette a szomszéd I-IV. rendű felperesek magánlakás sérthetetlenségéhez való jogát.

Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felperesek által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 251.250 (Kétszázötvenegyezer-kétszázötven) forintba leszállítja.

Mellőzi az elsőfokú illeték viselésére vonatkozó rendelkezést, valamint annak megállapítását, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére az I., II., III., IV. rendű felperesek egyetemlegesen kötelesek.

Kötelezi az I-IV. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 16.800 (Tizenhatezer-nyolcszáz) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

A fennmaradó 319.200 (Háromszáztizenkilencezer-kétszáz) forint együttes kereseti- és fellebbezési illeték a magyar állam terhén marad.

Megállapítja, hogy a felpereseket képviselő dr. Kulcsár István ügyvéd (ügyvéd címe) első- és másodfokú pártfogó ügyvédi díját 95 %-ban az állam, 5%-ban az alperes viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Egyetemlegesen kötelezte I-II-III-IV. rendű felpereseket, hogy 15 napon fizessenek meg az alperesnek 275.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a peres eljárás 84.000 forintos illetékét a Magyar Állam viseli, továbbá, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére az I-II-III-IV. rendű felperesek egyetemlegesen kötelesek.

[2] Határozatában hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésére, a 78. §-ára, valamint a 84. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaira.

[3] Rögzítette, miszerint a 28.P.21.341/2019/10. számon hozott ítéletével korábban a keresetet elutasította, mivel – bár rendelkezésükre állt – a felperesek nem csatolták az esetről készült felvételeket, az általuk felajánlott bizonyítás pedig nem volt alkalmas arra, hogy megállapítsa, hogy ténylegesen a felperesek által megjelölt időben és módon történtek meg az általuk állított jogsértések.

[4] A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.404/2020/16/II. számon hozott végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetéssel, ennek kiegészítését tartotta szükségesnek. Arra utasította az elsőfokú bíróságot, hogy a perfelvételi tárgyalási szaktól folytassa le az új eljárást, melynek során meg kell követelni, hogy a felperesek egyértelműen jelöljék meg, hogy mely magatartások, mely konkrét személyiségi jogukat, jogaikat sértették meg. Közölte az elsőfokú bírósággal, hogy a felek a perfelvételi tárgyaláson joghatályos nyilatkozatot tehetnek. A Fővárosi Ítéltábla lényeges eljárási szabálysértésnek minősítette azt, hogy a felperesek nem kerültek személyesen meghallgatásra és – habár ez szükséges lett volna – nem tájékoztatta a feleket, hogy mely állításuk szorul bizonyításra.

[5] Az új eljárása alapján az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a videófelvetelek megtekintésére és értékelésére nem volt szükség, mivel az alperes elismerte, hogy a felvételeken az ő hangja hallható és a felvételek készítésének idejét sem vitatta.

[6] Kiemelte, hogy lényegében arról kellett állást foglalnia, hogy az alperes saját kertjében ismeretlen személynek mondott szavai alkalmasak-e arra, hogy a felperesek személyiségi jogait megsértsék. E körben azzal érvelt, hogy az alperes a saját telkén, bármilyen törvény által megengedett magatartást gyakorolhat, így akár mással, akár magában beszélhet. Adott esetben sértő hatású, vagy furcsának tűnő szavakat, mondatokat is használhat. Ez csak abban az esetben lehet jogsértő, ha a szomszédok szükségtelen zavarásával jár. Az adott hely, illetőleg körülmények határozzák meg, hogy mely típusú zavarás minősül szükségtelennek. Azt állapította meg, hogy az alperes nem a felperesekhez címezte szavait, nem is kifejezetten hozzájuk beszélt. Ez abból is megállapítható, hogy a felperesek, akik a videófelvételen rögzítették az alperes szavait, közelebb kellett, hogy húzódjanak hozzá, hogy jobban érthető legyen a felvételen.

[7] A felperesek az alperes szavaiból magukra asszociáltak és ezen asszociáció alapján keletkezett sérelmüket tartják személyiségi jogsértőnek. Álláspontja szerint az asszociáció miatti sérelem nem tekinthető jogsértőnek, mivel olyan szubjektív transzformáció útján eredményezhet sérelmet, amely a társadalom által nem ellenőrizhető és ugyanilyen szubjektív részrehajló ítéletekhez vezetne. Az alperes szavai alapján azt állapította meg, hogy bár ezek esetenként meghökkentőek és furcsák, sokszor trágáran fogalmaz, de ebből még nem következik feltétlenül a felperesek személyiségi jogainak megsértése. Az alperes magatartásának értékelése körében nem hagyható figyelmen kívül a közlés környezete sem, általános élettapasztalat szerint egyes környékeken az egyszerű kifejezőmódot részesítik előnyben az ott élők.

[8] A 2013. augusztus 19. és 20. napján hangos zenétől való megzavarásra vonatkozó felperesi kereseti kérelmek vonatkozásában rögzítette, hogy habár a birtokzavaró jelleget a Városi Törvényszék megállapította, azonban a birtokháborítás nem minősül egyúttal személyiségi jogot sértő magatartásnak. Nyáron, különös augusztus 20-a környékén, nyaralóövezetekben esetenként előfordul hangos mulatság, városokban koncertek, tűzijáték, ez a magyar kultúra szerves része, amellyel együtt kell élni.

[9] A magánlakás sérthetetlenségéhez való jog megsértése körében azt állapította meg, hogy a magánélet tisztelete nem jelent egyúttal teljes zavarásmentességet, ez a társadalmi együttélést lehetetlenítené el, minden lakókörnyezetben vannak zavaró tényezők. Az alperes magatartása is ilyen szükségszerű zavaró zörejnek minősül, ami nyilvánvalóan korlátozza a teljes nyugalmat, de még nem minősül kifejezetten személyiségi jogot sértő beavatkozásnak a felperesek életében.

[10] Rámutatott arra, hogy elévülési időn belül terjesztették elő a felperesek a keresetüket, de csak pár nappal annak letelte előtt. Ez azt jelzi, hogy maguk sem tartották olyan lényegesnek a személyiségi jogsértést, hogy emiatt akkor forduljanak bírósághoz, amely egy ténylegesen elszenvedett sérelem esetén életszerű lenne. Nem a személyiségi jog érvényesítésére, hanem az alperessel fennálló perlekedés, mint állapot fenntartására irányul a kereset.

[11] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes keresetük szerinti marasztalását kérték, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasítását indítványozták.

[13] Előadták, hogy az elsőfokú ítélet téves megállapításokat tett. A kijelentések nem vitásan elhangzottak, azok tartalmából, az elhangzás körülményeiből, egyértelműen megállapítható, hogy azokat az alperes feléjük címezte és azok az általános társadalmi felfogás alapján sértőek. Az elsőfokú bíróság elfogadta azt, hogy az alperes csupán magában beszélt, holott azt az elsőfokú bíróság jogi érveléssel nem támasztotta alá. A közlések kizárólag rájuk illenek, rájuk vonatkoznak, az alperes nem bizonyította, hogy rajtuk kívül konkrétan kihez beszélt volna, olyan személyt nem nevezett meg, akire vonatkozhatott, amiket átkiabált. A sértő, vulgáris kifejezések használata ellentétes a jogszabályokkal. A felvételek rögzítették, hogy többször tiltakoztak az alperesi átszólások ellen, aki rendszeresen visszaválaszolt, ez pedig kizárja a magában beszélést. Az alperes korábban alaptalan feljelentést készített, a nyugdíjcsaló közlés így csakis a II. rendű felperesre vonatkozó közlés lehet. Álláspontjuk szerint egy nyugodt családi közösségben bármilyen szándékos, szükségtelen zavarás kimeríti a személyiségi jogsértést. A csatolt videófelvétel ezt bizonyította. Kérték a másodfokú eljárás során ennek megtekintését.

[14] Kifogásolták azt, hogy az elsőfokú bíróság egyszerűbb kifejezésmódnak minősítette az alperes által elmondottakat, holott azok a közfelfogás szerint trágár, elfogadhatatlan kifejezések.

[15] A zajkérdés vonatkozásában kiemelték, hogy a környezetre előírt maximális zajkeltés 35 dB, videóval bizonyították, hogy 67,7 dB hangerővel hajnali kettőkor még nem hagyta aludni őket az alperes.

[16] Az igényük érvényesítési idejével kapcsolatosan előadták, hogy először jogi képviselőt kellett fogadniuk, illetve az illetékes kormányhivataltól segítséget kérniük, majd keresettel kellett fordulniuk az illetékes törvényszékhez.

[17] Sérelmezték, hogy a három, becsületsértést megállapító kormányhivatali határozatot nem értékelte az elsőfokú bíróság. Amennyiben egyetlen személyiségi jogsértés bizonyított, akkor részben helyt adó ítéletet kellett volna hoznia az elsőfokú bíróságnak.

[18] A perköltség összegét eltúloztottnak tartották. Többször újra kellett kezdeni az eljárást. Az alperes csak egyetlen tárgyaláson jelent meg. Az eljárásban ténylegesen csupán pár beadványa volt, igen rövid tartalommal.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Előadta, hogy a jogsértő magatartásnak a felperesek felé kell történnie. A telkén bármilyen törvény által megengedett magatartást gyakorolhat, így akár mással, akár magában beszélhet, sértő vagy furcsa szavakat is használhat, azokat nem a felpereseknek címezte, a felpereseknek még közelebb is kellett menniük, hogy hallják. A felperesek minden szót magukra vesznek. Amennyiben a felperesek szerint sérült a személyiségi joguk, érthetetlen, hogy 5 éven keresztül nem tettek semmit, így a felháborodásuk sem lehetett súlyos.

[21] A felperesek fellebbezése csekély mértékben megalapozott.

[22] A másodfokú bíróság a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperesek sem hivatkoztak. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt sem észlelt, ilyen konkrét körülményre egyébként a fellebbező felperesek sem hivatkoztak, a bizonyítás kiegészítésének szükségessége azt önmagában nem teszi indokolttá. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint részben megváltoztatta.

[23] A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 264. § (1) bekezdése jogerősen elbírált bűncselekmény esetén határozza meg, miszerint nem állapíthatja meg a polgári perben a bíróság azt, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Az alperes vonatkozásában a felperesek által csatolt iratok, a Budapest Főváros Kormányhivatala XVIII. kerületi Hivatala által hozott három határozat becsületsértés, szabálysértés megállapítására vonatkozik, így az azokban foglalt jogi minősítés, továbbá a tényállás a polgári bíróságot semmilyen módon nem köti.

[24] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás kiegészítését tartotta szükségesnek a körben, hogy a felperesek által sérelmezett alperesi közlések a felpereseknek szóltak-e, vagy sem, ahogyan azt az elsőfokú bíróság az ítéletének [17] pontja szerint a videófelvetelek megtekintése nélkül rögzítette. A másodfokú bíróság erre vonatkozóan az alperest is meghallgatta személyesen.

A bizonyítás során a másodfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette a felperesek által a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.404/2020/5. szám alatt csatolt DVD felvételeken található felvételeket, az általuk megjelölt lejátszási időpontokat, illetve azt közvetlenül megelőző és közvetlenül követő részeket, valamint a 2013. augusztus 19. és 20. napján készült videófelveteleket.

[25] Az I. és II. rendű felpereseknek az elsőfokú bíróság által fogatosított személyes meghallgatása és az alperesnek a fellebbezési tárgyaláson való személyes meghallgatása, valamint a videófelvetelek megtekintése alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a videófelveteleken hallható sérelmezett közléseinek túlnyomó részét a felpereseknek címezte, függetlenül attól, hogy az adott napon a társaságában más személy

volt-e, vagy sem. A videófelvevételek megtekintése alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy az alperes az általa mondottakkal kapcsolatos felperesi reakciókra válaszolt. Amennyiben bármelyik felperes, de különösen a II. rendű felperes, őt számonkérte az általa elmondottakkal kapcsolatosan, az alperes arra akár közvetlenül a felperesekhez intézve, akár egyéb módon az általa mondottakat folytatva reagált, így ténylegesen a felperesekkel interakcióban volt, az általa elmondottak a felperesek személyére vonatkoztathatók nagyobb részben.

[26] Ezt követően vizsgálta azt a másodfokú bíróság, hogy az alperes által mondottak a felperesek megjelölt személyiségi jogait, így a becsület védelméhez, a magánlakás sértetlenségéhez, valamint a jóhírnév védelméhez fűződő jogait sértette-e.

[27] E körben nyomatékosan szükséges értékelni, hogy nem vitásan az I. és II. rendű felperes, különösen a II. rendű felperes, valamint az alperes között a viszony elmérgesedett, számtalan eljárás volt köztük folyamatban, a peres felek egymás életvitelével kapcsolatosan különböző bejelentéseket tettek. Egységes a bírósági gyakorlat a tekintetben, hogy a peres felek részéről, egymás sérelmére kölcsönösen elkövetett személyiségi jogsértés nem ítéltető meg egymástól függetlenül, nem a bíróság feladata a rossz szomszédi viszony megoldása (Kúria Pfv.20.942/2017/9.). Amennyiben mindkét fél provokálja a másik fél reakcióját, akkor ezt szükséges értékelni a körben, hogy a személyiségi jog megsértésének megállapítása indokolt-e. Jelen esetben az állapítható meg pusztán a felperesek által csatolt felvételek alapján is, hogy a II. rendű felperes több esetben is videófelvevételeket készített az ingatlanjukon, melynek egyértelmű célja az volt, hogy az alperes magatartását, az általa elmondottakat rögzítse. A felvételek alapján az is megállapítható, hogy a II. rendű felperes mintegy folyamatosan készenlétben állva, mindent rögzít, hogy azáltal az alperes cselekvéseit, kijelentéseit archiválja. Az alperes által mondottakat a II. rendű felperes szüntelen kommentálja, az alperesi verbális megnyilvánulásokra a felperesek reagáltak, a már egyébként is fennálló konfliktust a saját nyilatkozatukkal a konkrét esetekben tovább mélyítették. A szülők fenti magatartásai értelemszerűen a saját gyermekeik életét is befolyásolják, így az olyan állított alperesi jogsértések esetén, ahol a felperesek előadása szerint sem egyértelműen a III. és IV. rendű felperesnek szánta a közlését az alperes, a felperesek magánélet sérthetlenségéhez fűződő jogának sérelmét egységesen vizsgálta a másodfokú bíróság.

[28] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a felperesek vonatkozásában nem találta indokoltnak a személyiségi jog megsértésének megállapítását a fenti körülményekre való tekintettel. A másodfokú bíróság azt is szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a felperesek több olyan közlést is sérelmeztek, amelyek az általános társadalmi felfogás szerint sem sértő jellegűek, még olyan személyek közötti kapcsolat esetén sem, amely nem rendelkezik az előző pontban foglalt sajátosságokkal.

[29] A III. és IV. rendű felperes által önállóan érvényesíteni kívánt igények esetén megállapítható, hogy a kifogásolt cselekmények idején a III. rendű felperes 9, míg a IV. rendű felperes 10 éves volt. Az akkor kiskorú III. és IV. rendű felperesek vonatkozásában a

másodfokú bíróság nyomatékka vette azt figyelembe, hogy jelen esetben a konfliktus az I. és II. rendű felperes, valamint az alperes között állt fenn, a gyermekkorú felpereseket nem terhelte olyan, a [27] pont szerinti fokozott tűrés kötelezettség, mint szüleiket az alperes vonatkozásában.

[30] A III. rendű felperes keresetében önállóan a 2013. augusztus 5. napja vonatkozásában a „Hehe nyuszika, gyere-gyere, mit akarsz csipkés bugyit, vagy mit akarsz nyuszika”, valamint a „Dugd fel magadnak”, közléseket jelölte meg, mint amelyek a becsületét sértik, míg a „Ne tegezz, „anyádat, apádat tegezd, mert kihúzom a nyelvedet és a seggedbe dugom” közlés esetén a magánlakáshoz való jogának megsértését sérelmezte. Az első közléshalmaz vonatkozásában a videófelvétel megtekintése alapján nem volt egyértelműen megállapítható, hogy azok elhangzottak, illetve azok a III. rendű felperesnek szólnának. Ezen állított közlések esetén a videófelvételen a felperesek által megjelölt időpont környékén kizárólag alperesi szófoszlányok hallatszanak, miközben a felperesek játékának a zaja az elsődleges hangforrás, az elnyom minden más hangot.

A második sérelmezett közlés a videófelvételeknek ezen a részén nem hallható. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felperesek a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.404/2020/7. számú beadványukban a másodfokú bíróság felhívására perc és másodperc megjelölésével feltüntetették azt, hogy állításuk szerint az egyes sérelmezett közlések hol találhatóak a felvételeken. Ezen kifogásolt közlést azonban ők meg sem jelölték, így az sem állapítható meg, hogy az esetlegesen kinek szólt.

A harmadik sérelmezett közlés hallható a felvételen és az is megállapítható, miszerint az azt követően hangzik el, hogy a IV. rendű felperes úgymond számonkéri az alperest, így egyértelmű, hogy az alperes azt a IV. rendű felperesnek mondta, az így nem sérti a III. rendű felperes magánéletét.

[31] A 2013. augusztus 18. napján „Nyuszi, szólj apádnak, ha akartok gyertek oszt menjen” közlés vonatkozásában a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felvételen az alperes motorcsónakot vezet a folyón és e közben szól a parton lévők felé. Ezen közlésnek nincs általános elfogadottan olyan sértő tartalma, melyet a felperesek annak tulajdonítanak.

[32] A 2013. augusztus 19-ei nappali és augusztus 20-ai éjszakai zajhatás vonatkozásában, azt állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes kifejezetten a felperesek zavarása érdekében állította zavaróan hangosra a rádiót, illetve játszotta a zenét. A nappali felvételen egyértelműen látható, hogy az alperes ingatlanán nem tartózkodik a felvétel készítésének időpontjában senki, ennek ellenére a zajkeltő eszközök a felperesek ingatlana felé vannak fordítva. Habár az éjszakai felvételen nem állapítható meg az, hogy ténylegesen mi okozza a zajhatást, az honnan származik, azonban együttesen értékelve az éjszakai felvételt közvetlenül megelőző napon készült felvételen látható fenti körülményt, továbbá a Városi Törvényszék 2.Pf.22.016/2017/18. számú jogerős ítéletében megállapított tényállást, a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a felperesek saját ingatlana nyugodt használatát kívánta a zajkeltéssel zavarni, így a magánlakás sérthetlenségéhez való joguk megsértését ezen magatartások vonatkozásában megállapította.

[33] Azon tény, miszerint a felperesek elévülési időn belül, de több évvel a jogsértést követően érvényesítik az igényüket, nem érinti annak esetleges megalapozottságát. A felperesek döntése, hogy a jogsértéshez képest közeli vagy távolabbi időben indítják meg az igényérvényesítést.

[34] Habár a fentiek szerint a jogsértés megtörténtét a másodfokú bíróság az alperesi zajkeltés vonatkozásában megállapította, nem tartotta indokoltnak a nem vagyoni kártérítés, mint szankció alkalmazását. A zajkeltések ténylegesen 13 órán belül történtek, amelyek közül csak az egyik valósult meg az éjszakai órákban, így azok felperesekre gyakorolt káros hatása is csak csekély mértékű a köztudomású tények alapján. A perben előadottak alapján pedig nem volt megállapítható, hogy ez a két zajkeltés olyan sérelmet okozott volna a felperesek számára, amely szükségessé teszi az őket ért sérelem vagyoni kompenzálását.

[35] A Fővárosi Ítéltábla döntése folytán a pervesztesség-pernyertesség aránya megváltozott, a felperesek pernyertességének aránya 5%, míg az alperes pernyertességének aránya 95%, ezért volt szükséges megváltoztatni a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést az illetékre kiterjedően is a Pp. 83. § (2) bekezdésére figyelemmel. Az alperes a perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére hivatkozással, a csatolt megbízási szerződés alapján számította fel, annak mérséklését a másodfokú bíróság – pervesztesség arányához igazodóan túlmenően – nem látta indokoltnak, az ügyben benyújtott iratok és egyéb bizonyítékok megismeréséhez szükséges időre tekintettel.

A felperesek részleges pernyertessége folytán mellőzte annak megállapítását, hogy a felperesek viselik a pártfogó ügyvéd díját.

[36] A másodfokú bíróság a másodfokú eljárásokban a felperesek által fizetendő perköltség összegét a pernyertesség-pervesztesség aránya, valamint az alperes által csatolt megbízási szerződésre tekintettel, azonban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerinti mérsékléssel állapította meg, figyelemmel a másodfokú eljárásban szükséges és indokolt időráfordításra.

[37] Az elsőfokú bíróság a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékeljegyzési jog alapján meg nem fizetett eljárási illetéket csupán egyszer vette figyelembe annak ellenére, hogy a perben négy felperes kívánta érvényesíteni az igényét, így azt négyszer szükséges figyelembe venni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján, ahogy ezt korábban a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.404/2020/16/II. szám alatti végzésében is meghatározta. A felperesek teljes személyes költségmentességben részesültek, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a pervesztességükhöz igazodó eljárási és fellebbezési illeték az állam terhéen marad, míg az alperes köteles megfizetni a pervesztességéhez igazodó mértékű fennmaradó illetéket.

[38] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az

illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

[39] A pártfogó ügyvédi díj körében a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett arról a Fővárosi Ítéltábla, hogy azt a felek milyen arányban viselik.

Budapest, 2024. február 22.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró